

Sygn. akt I KZ 14/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczak

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie z wniosku **A.P.**

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w O.

z dnia 3 grudnia 1974 r., sygn. akt Sg (...)

po rozpoznaniu zażalenia złożonego przez wnioskodawcę

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt II Ko (...)

w przedmiocie pozostawienia wniosku o wznowienie postępowania bez rozpoznania

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem pozostawiono bez rozpoznania wniosek **A.P.** o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 3 grudnia 1974 r., sygn. akt Sg (...).

Powodem pozostawienia wniosku bez rozpoznania była, okoliczność, że wniosek ten nie odpowiada warunkom formalnym, albowiem wniosek ten nie wskazuje prawomocnego wyroku skazującego stwierdzającego, że w związku z postępowaniem przed Wojskowym Sądem Garnizonowym w O., w sprawie o sygn. akt Sg (...), dopuszczono się przestępstwa, ani nie wskazuje orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym stwierdzającego niemożność wydania takiego wyroku.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawca podnosi, że dostępny w sprawie materiał dowodowy pozwala na dokonanie oceny, czy doszło do popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy co do jego stanu zdrowia, którego skutkiem było bezprawne aresztowanie i skazanie. Oczekiwanie zaś aby w państwie niedemokratycznym i niesuwerennym, jakim był PRL mógł być wydany wyrok skazujący za popełnienie przestępstwa przy aresztowaniu wnioskodawcy jest nierealne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Podkreślić należy, jak stwierdzono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., sygn. akt V KO 88/07, OSNwSK 2008, poz. 126, że dopuszczenie się przestępstwa w związku z postępowaniem, jako podstawa wznowienia procesu (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), wymaga spełnienia warunków określonych w art. 541 k.p.k. Nie jest wystarczające dla wznowienia postępowania sformułowanie przez wnioskodawcę takiego zarzutu. Warunkiem koniecznym jest bowiem wskazanie, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k. W takim wypadku wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku, czego w niniejszej sprawie autor wniosku nie czyni. Dopiero wskazanie wyroku lub orzeczenia, o których mowa w art. 541 § 1 k.p.k., świadczących o popełnieniu przestępstwa w związku z postępowaniem albo o niemożności wydania wyroku skazującego za przestępstwo, jakiego dopuszczono się w związku z postępowaniem karnym będącym przedmiotem sprawy o wznowienie pozwala zbadać, czy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono, jak na wstępie.